

อนุสัญญาฉบับที่ 100

ว่าด้วยค่าตอบแทนที่เท่ากันสำหรับคนงานชายและหญิงในงานที่มีค่าเท่ากัน ค.ศ. 1951 (พ.ศ.2494)

การประชุมใหญ่องค์การแรงงานระหว่างประเทศ

ได้จัดขึ้น ณ นครเจนีวา โดยคณะประสานการของสำนักงานแรงงานระหว่างประเทศ และได้ประชุมกันเป็น สมัยที่สามสิบสี่ เมื่อวันที่ 6 มิถุนายน ค.ศ. 1951 และ

ได้มีมติเรื่อง การรับรองข้อเสนอบางประการเกี่ยวกับ หลักการของค่าตอบแทนที่เท่ากันของคนงานชายและหญิงซึ่ง ทำงานที่มีค่าเท่ากัน ซึ่งเป็นหัวข้อที่เจ็ด ในระเบียบวาระการประชุมองสมัยการประชุมนี้ และ

ได้กำหนดว่าข้อเสนอเหล่านี้อยู่ในรูปของอนุสัญญาระหว่างประเทศ

จึงรับรองอนุสัญญาฉบับนี้ เมื่อวันที่ยี่สิบเก้า เดือนมิถุนายน ของปีคริสต์ศักราช หนึ่งพันเก้าร้อยห้าสิบเอ็ด ซึ่งให้เรียกว่าอาจเรียกว่า อนุสัญญาว่าด้วยค่าตอบแทนที่เท่ากัน ค.ศ. 1951

มาตรา 1

เพื่อวัตถุประสงค์แห่งอนุสัญญานี้

(ก) คำว่า “ค่าตอบแทน” หมายความว่ารวมถึง ค่าจ้างหรือเงินเดือนปกติพื้นฐาน หรือขั้นต่ำ และค่าตอบแทนเพิ่มเติมใดๆ ที่ได้เพิ่มไม่ว่าจะโดยทางตรงหรือทางอ้อม ไม่ว่าจะเป็นเงินสดหรือสิ่งของ ซึ่งนายจ้างให้แก่ลูกจ้าง เนื่องจากการทำงานของลูกจ้าง

(ข) คำว่า “ค่าตอบแทนที่เท่ากันสำหรับคนงานชายและหญิงในงานที่มีค่าเท่ากัน” หมายถึง อัตราของ ค่าตอบแทนที่กำหนดโดยปราศจากการเลือกปฏิบัติอันเนื่องมาจากความแตกต่างทางเพศ

มาตรา 2

1. รัฐสมาชิกแต่ละรัฐต้องมีวิธีการที่เหมาะสมในการพิจารณากำหนดอัตราค่าตอบแทน ต้องส่งเสริมและสร้างความมั่นใจว่า ได้นำหลักการว่าด้วยค่าตอบแทนที่เท่ากันสำหรับคนงานชายและหญิงในงานที่มีค่าเท่ากันมาใช้บังคับกับคนงานทุกคน トラบเท่าที่สอดคล้องกับวิธีดังกล่าว

2. หลักการนี้ อาจใช้บังคับโดยวิธีการต่อไปนี้

(ก) กฎหมายหรือกฎระเบียบของประเทศ

(ข) กลไกที่จัดตั้งขึ้นหรือได้รับการรับรองโดยกฎหมาย สำหรับการกำหนดค่าจ้าง

(ค) ข้อตกลงร่วมระหว่างนายจ้างและคนงาน หรือ

(ง) วิธีการทั้งหลายเหล่านี้รวมกัน

มาตรา 3

1. การกระทำใดที่จะช่วยให้เกิดผลในทางปฏิบัติตามมาตบัตบัญญัติของอนุสัญญาฯ นี้ จักต้องดำเนินมาตรการ เพื่อส่งเสริมการประเมิงานต่าง ๆ อย่างเที่ยงธรรม บนพื้นฐานของงานที่ทำ
2. วิธีที่นำมาใช้ในการประเมินนี้ อาจกำหนดโดยเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบในการพิจารณากำหนดอัตราค่าตอบแทน หรือในกรณีที่อัตราค่าตอบแทนกำหนดโดยข้อตกลงร่วม ก็ให้คู่มือนี้อย่างข้อตกลงร่วมเป็นผู้กำหนดวิธี เช่นว่านั้น
3. อัตราค่าตอบแทนที่แตกต่างกันระหว่างคนงานซึ่งได้รับการว่าจ้าง โดยไม่คำนึงถึงเพศนั้น ต้องสัมพันธ์กับความแตกต่างในงานที่จะต้องปฏิบัติ ตามที่พิจารณากำหนด โดยการประเมินอย่างเที่ยงธรรม ที่ไม่มีอคติแล้ว ต้องไม่ถือว่าเป็นการกระทำอันขัดต่อหลักการของค่าตอบแทนที่เท่าเทียมกันสำหรับคนงานชายและหญิงในงานที่มีค่าเท่ากัน

มาตรา 4

สมาชิกแต่ละประเทศต้องให้ความร่วมมือตามสมควร กับองค์การของนายจ้างและของคนงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้วัตถุประสงค์ตามบัตบัญญัติแห่งอนุสัญญาฯ นี้เกิดผล

บัตบัญญัติมาตรฐานท้ายบท

มาตรา 5

การให้สัตยาบันอนุสัญญานับนี้เป็นทางการ ต้องแจ้งให้ผู้อำนวยความสะดวกใหญ่สำนักงานแรงงานระหว่างประเทศทราบเพื่อการจดทะเบียน

มาตรา 6

1. อนุสัญญานับนี้ให้ผูกพันเฉพาะสมาชิกขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ ซึ่งได้จดทะเบียนการให้สัตยาบันของตนไว้กับผู้อำนวยความสะดวกใหญ่แล้ว
2. อนุสัญญานับนี้ให้มีผลบังคับใช้เมื่อพ้นสิบสองเดือน นับแต่วันที่ การให้สัตยาบันของรัฐสมาชิกจำนวน 2 รัฐได้รับการจดทะเบียนไว้กับผู้อำนวยความสะดวกใหญ่แล้ว
3. หลังจากนั้น ให้อนุสัญญานับนี้มีผลบังคับใช้กับรัฐสมาชิกใดๆ เมื่อพ้นสิบสองเดือนนับแต่วันที่ การให้สัตยาบันของตนได้รับการจดทะเบียนแล้ว

มาตรา 7

1. ในส่วนที่เกี่ยวกับดินแดนตามมาตรา 35 วรรค 2 ของธรรมนูญองค์การแรงงานระหว่างประเทศที่ได้แก้ไขแล้วนั้น แต่รัฐสมาชิกซึ่งได้ให้สัตยาบันอนุสัญญาฉบับนี้ จะต้องแจ้งให้ผู้อำนวยการสำนักแรงงานระหว่างประเทศทราบในทันทีที่สามารถทำได้ถึงประกาศรับรองของ

(ก) ดินแดนซึ่งรัฐสมาชิกจะนำบทบัญญัติของอนุสัญญาฉบับนี้มาใช้บังคับโดยไม่มี การเปลี่ยนแปลงแก้ไขใด ๆ

(ข) ดินแดนซึ่งรัฐสมาชิกจะนำบทบัญญัติของอนุสัญญาฉบับนี้มาใช้บังคับ มีการเปลี่ยนแปลงแก้ไข พร้อมทั้งรายละเอียดของการเปลี่ยนแปลงแก้ไข ดังกล่าว

(ค) ดินแดนซึ่งไม่อาจนำอนุสัญญานี้มาใช้บังคับได้ และสาเหตุที่ทำให้นำมาใช้บังคับไม่ได้

(ง) ดินแดนซึ่งรัฐสมาชิกยังตั้งข้อสงวนที่จะตัดสินใจ

2. ข้อผูกพันตามที่กล่าวอ้างถึงในข้อ(ก) และ (ข) ตาม วรรค 1 ของมาตรานี้ จะถือว่าเป็นส่วนสำคัญประกอบการให้สัตยาบัน และจะมีผลบังคับตามการให้สัตยาบัน

3. ในการประกาศครั้งต่อไป ในเวลาใดก็ตาม รัฐสมาชิกใด ๆ อาจประกาศบอกเลิกข้อสงวนข้อ (ข) (ค) หรือ (ง) ตามวรรค 1 ของมาตรานี้ ที่ได้ทำไว้ก่อนไม่ว่าทั้งหมดหรือแต่บางส่วนก็ได้

4. ในเวลาใดก็ตาม ซึ่งอนุสัญญากำหนดให้มีการบอกเลิกได้ตามบทบัญญัติมาตรา 9 รัฐสมาชิกนั้น จะแจ้งให้ผู้อำนวยการทราบถึงการประกาศเปลี่ยนแปลงข้อความใด ๆ ที่ได้ประกาศไว้ก่อน พร้อมทั้งแจ้งให้ทราบถึงสถานการณ์ปัจจุบันของดินแดนเช่นว่านั้น เท่าที่จะระบุเจาะจงไว้ด้วย

มาตรา 8

1. ในส่วนที่เกี่ยวกับดินแดนตามมาตรา 35 วรรค 4 หรือ 5 ของธรรมนูญองค์การแรงงานระหว่างประเทศที่ได้แก้ไขแล้วนั้น รัฐสมาชิกซึ่งรับผิดชอบเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างประเทศของดินแดนนั้น โดยความตกลงกับรัฐบาลของดินแดนดังกล่าวอาจจะแจ้งต่อผู้อำนวยการใหญ่สำนักงานแรงงานระหว่างประเทศทราบถึงการประกาศยอมรับข้อผูกพันของอนุสัญญาฉบับนี้ในนามของดินแดนนั้นได้ ทั้งนี้จะต้องแจ้งด้วยว่าบทบัญญัติของอนุสัญญานี้จะนำไปใช้บังคับในดินแดนที่เกี่ยวข้องโดยปราศจากการเปลี่ยนแปลงแก้ไข และจะต้องให้รายละเอียดการเปลี่ยนแปลงแก้ไขดังกล่าวด้วย

2. ในเวลาใดก็ตาม รัฐสมาชิก หรือเจ้าหน้าที่ระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องอาจประกาศบอกเลิกสิทธิที่จะขอยกเว้นให้มีการเปลี่ยนแปลงใด ๆ ที่ได้ประกาศไว้แต่ครั้งก่อนไม่ว่าทั้งหมด หรือแต่บางส่วนก็ได้

3. ในเวลาใดก็ตาม ซึ่งอนุสัญญากำหนดให้มีการบอกเลิกได้ตามบทบัญญัติมาตรา 16 รัฐสมาชิกนั้น จะแจ้งให้ผู้อำนวยการทราบถึงการประกาศเปลี่ยนแปลงข้อความใด ๆ ที่ได้ประกาศไว้ก่อน พร้อมทั้งแจ้งให้ทราบถึงสถานการณ์ปัจจุบันของดินแดนเช่นว่านั้น เกี่ยวกับการบังคับใช้อนุสัญญานี้ด้วย

มาตรา 9

1. รัฐสมาชิกซึ่งได้ให้สัตยาบันอนุสัญญาฉบับนี้แล้วอาจบอกเลิกการให้สัตยาบันได้ หลังสิ้นสุดระยะเวลาสิบปีนับแต่วันที่อนุสัญญามีผลบังคับใช้เป็นครั้งแรก โดยการแจ้งต่อผู้อำนวยการใหญ่สำนักงานแรงงานระหว่างประเทศเพื่อการจดทะเบียน การบอกเลิกดังกล่าวจะยังไม่มีผลจนกว่าจะพ้นหนึ่งปีนับแต่วันที่ได้รับการจดทะเบียน
2. รัฐสมาชิกแต่ละรัฐซึ่งได้ให้สัตยาบันอนุสัญญาฉบับนี้ และไม่ได้ใช้สิทธิในการบอกเลิกตามที่กำหนดไว้ในมาตรานี้ภายในปีถัดไป เมื่อสิ้นสุดระยะเวลาสิบปีตามความในวรรคก่อน จะต้องผูกพันต่อไปอีกเป็นระยะเวลาสิบปี และหลังจากนั้นอาจบอกเลิกอนุสัญญาฉบับนี้ได้เมื่อสิ้นสุดระยะเวลาทุกรอบสิบปีตามเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในมาตรานี้

มาตรา 10

1. ผู้อำนวยการใหญ่สำนักงานแรงงานระหว่างประเทศต้องแจ้งให้ทุกรัฐสมาชิกขององค์การแรงงานระหว่างประเทศทราบ เกี่ยวกับการจดทะเบียนการให้สัตยาบันและการบอกเลิกการให้สัตยาบันทั้งปวงที่รัฐสมาชิกขององค์การได้แจ้งต่อผู้อำนวยการใหญ่
2. ในการแจ้งให้รัฐสมาชิกขององค์การทราบเกี่ยวกับการจดทะเบียนการให้สัตยาบันครั้งที่สอง ซึ่งได้แจ้งต่อผู้อำนวยการใหญ่แล้วนั้น ผู้อำนวยการใหญ่ต้องแจ้งให้รัฐสมาชิกขององค์การทราบถึงวันที่อนุสัญญาฉบับนี้มีผลใช้บังคับด้วย

มาตรา 11

ผู้อำนวยการใหญ่สำนักงานแรงงานระหว่างประเทศต้องแจ้งให้เลขาธิการสหประชาชาติทราบเกี่ยวกับการจดทะเบียนตามบทบัญญัติมาตรา 102 ของกฎบัตรสหประชาชาติ โดยให้รายละเอียดทั้งหมดของการให้สัตยาบันและการบอกเลิกทั้งหลายที่ผู้อำนวยการใหญ่ได้รับการจดทะเบียนตามบทบัญญัติของมาตราต่างๆ ก่อนหน้านี้

มาตรา 12

เมื่อใดก็ตามหากพิจารณาแล้วเห็นว่าจำเป็น ให้คณะประศาสน์การของสำนักงานแรงงานระหว่างประเทศ เสนอรายงานเรื่อง ผลบังคับใช้ของอนุสัญญาฉบับนี้ต่อที่ประชุมใหญ่ และให้พิจารณาความเหมาะสมของการบรรจุเรื่องการแก้ไขอนุสัญญาฉบับนี้ โดยทั้งหมดหรือแต่เพียงบางส่วนเข้าไว้ในระเบียบวาระของการประชุมใหญ่

มาตรา 13

1. ถ้าที่ประชุมใหญ่รับรองอนุสัญญาฉบับใหม่ที่แก้ไขอนุสัญญาฉบับนี้ โดยทั้งหมดหรือแต่เพียงบางส่วน และถ้าอนุสัญญาฉบับใหม่ไม่ได้บัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น ให้

(ก) การให้สัตยาบันอนุสัญญาฉบับที่แก้ไขใหม่ของสมาชิกให้มีผลเป็นการบอกเลิกการให้สัตยาบันอนุสัญญาฉบับนี้โดยปริยายในทันทีที่อนุสัญญาฉบับที่แก้ไขใหม่มีผลบังคับใช้ โดยไม่ต้องคำนึงถึงบทบัญญัติตามมาตรา 9 ข้างต้น

(ข) นับแต่วันที่อนุสัญญาฉบับที่แก้ไขใหม่มีผลบังคับใช้ ให้ยุติการเปิดรับการให้สัตยาบันอนุสัญญาฉบับนี้ของสมาชิก

2. ไม่ว่ากรณีใดๆ ให้อนุสัญญาฉบับนี้ยังมีผลบังคับใช้ต่อไปในรูปแบบและบริบทเดิมสำหรับบรรดารัฐสมาชิกทั้งหลาย ซึ่งได้ให้สัตยาบันอนุสัญญาฉบับนี้แล้ว แต่ยังไม่ได้ให้สัตยาบันอนุสัญญาฉบับที่แก้ไขใหม่

มาตรา 14

ตัวบทอนุสัญญาฉบับนี้ทั้งที่เป็นภาษาอังกฤษและภาษาฝรั่งเศสมีผลบังคับเท่าเทียมกัน

วันที่อนุสัญญาฉบับนี้มีผลใช้บังคับ : 15 มิถุนายน 1960

แก้ไขปรับปรุง ณ วันที่ 12 มกราคม 2552
กลุ่มงานมาตรฐานแรงงานระหว่างประเทศ
สำนักพัฒนามาตรฐานแรงงาน